

“El Barça s’ha de posicionar de forma clara a favor del dret a decidir”

Tornareu a presentar-vos a les eleccions a la presidència del FC Barcelona previstes per al 2016. Què ha canviat des del 2010, quan Sandro Rosell es va imposar clarament, perquè us veieu amb possibilitats de guanyar?

—Tant bon punt van acabar les eleccions, vaig dir que em tornaria a presentar i que no faria oposició, perquè no faria cap favor al Barça, no perquè no tingui raons per a estar en desacord, que en tinc, i de molt importants. Però no parem de treballar per estar en condicions de guanyar les eleccions.

—**Sandro Rosell va heretar el millor equip de la història del club, i aquest és un actiu que juga a favor de l’actual president.**

—Certament, va heretar el millor equip, pesi a qui pesi, i és veritat que ara estem entrant en una etapa en què caldrà prendre algunes decisions. Esportivament, comença a ser hora de fer algunes modificacions en aquest equip que Rosell va heretar.

—**Potser us referiu a la política de fitxatges, al cos tècnic o a la gestió del planter. Podríeu concretar cap a on dirigireu aquestes modificacions?**

—Si ens fixem en algunes decisions recents de la junta directiva, hi ha indicis que potser aquest model diferenciat del Barça, amb l’aposta pel planter com l’eix vertebrador, pot estar canviant. Però en tot cas ens falta una mica de temps per a valorar si efectivament aquest canvi de model es consolida o no.

—**També cal prendre decisions pel que fa al cos tècnic?**

—Amb Tito Vilanova hem viscut una cosa excepcional, que el tècnic titular del primer equip ha estat sense poder entrenar durant més de dos mesos. Tots hauríem d’estar d’acord que això no es pot tornar a repetir, el Barça no pot estar tant de temps sense l’en-

Agustí Benedito (Barcelona, 1964) va presentar-se a les eleccions a la presidència del FC Barcelona el 2010, i va quedar en segon lloc per darrere de Rosell, i torna a ser candidat a la presidència el 2016. Ha treballat 13 anys amb Laporta, i el 2003 esdevingué directiu de la comissió esportiva i la comissió social del club.

JORDI PLAY

trenador perquè l'equip ho ha notat. Quan es decideix esgotar el segon any de contracte de Tito, deu ser amb el consentiment que el Tito està bé. Si fos previsible una nova baixa, aleshores s'haurien de buscar alternatives.

—Com heu viscut la polèmica personal entre Tito Vilanova i Pep Guardiola?

—Respecto la llibertat que té tothom de dir el que pensa. Per tant, quan un culer, i en Pep és un culer de pedra picada, diu la seva opinió, se li ha de respectar, de la mateixa manera que s'ha de respectar que Tito Vilanova li respongui. Una altra cosa és si això és convenient o no per al Barça, i jo sóc de l'opinió que els temes personals han de quedar al marge del club, i més si són qüestions tan delicades com és el cas.

—Té raó Pep Guardiola d'estar molest amb la junta directiva?

—Sens dubte, té raons per a estar queixós amb la junta, el que serà discutible en tot cas és la manera com manifesti aquest malestar.

—Què és, al vostre entendre, Pep Guardiola per al barcelonisme?

—El Pep és un actiu del barcelonisme, i ho serà per sempre més. S'ha guanyat a pols entrar en la memòria col·lectiva del club, i això és inesborrable. Però també és cert que el Pep és l'entrenador d'un equip adversari molt potent. Crea aquesta dualitat i és molt difícil separar les línies entre el terreny esportiu actual i la nostra història. Espero que entre tots plegats rebaixem una mica la tensió, tot i que és cert que quan la pilota no corre tot es magnífica. Quan comenci la temporada les coses començaran a tornar a lloc.

—El Barça sota la presidència de Laporta i amb Pep Guardiola al

capdavant ha estat el millor Barça, però la gestió econòmica de final de mandat de Laporta va posar matisos a aquesta gran herència. Vós sou dels que penseu que no es valora prou l'ex-president.

—El Barça no agraeix prou a Laporta el canvi de rumb que va protagonitzar l'any 2003. Era un canvi vital per a salvar el club després de com l'havien deixat els darrers anys. El barcelonisme li ha d'agrair per sempre més, si bé a final de mandat va prendre algunes decisions que haurien d'haver provocat la seva dimissió. Jo plego i em distancio de Laporta pel *cas Uzbekistan*, però també per altres decisions que no tenien res a veure amb la vessant esportiva. Però sí que és veritat que hi ha un enfrontament personal entre Laporta i Rosell i els seus entorns, que ve de lluny i que va més enllà del Barça, i això pràcticament és una guerra sense límit.

—Aquesta guerra continuarà, com a mínim fins que hi hagi noves eleccions a la presidència?

—La guerra continua, tot i que Rosell quan va guanyar les eleccions va dir que apostaria per la superació de les divisions i per cercar la pau social del club. Doncs el primer que va fer és convocar una assemblea perquè s'exerciti per primera vegada en la història de l'esport mundial una acció d'exigència de responsabilitat de 47 milions d'euros contra la junta sortint del tot injusta. Són enemistats difícilment reconduïbles. Les eleccions són l'única decisió directa que prenen els socis, i és la més transcendent. La decisió presa el 2010 —amb la victòria de Rosell— va comportar un agreujament d'aquesta guerra. A mi la discrepància em sembla bé, perquè enforteix el club, però aquest grau d'enfrontament pot arribar a perjudicar la pròpia institució. Per tant, a les properes eleccions es podrà triar continuar amb aquesta guerra o fer un nou canvi de rumb.

—Enteneu que Rosell és continuació de guerra. I Laporta, que oficialment no ha confirmat les seves intencions de presentar-s'hi, és una possibilitat que ningú no gosa menystenir.

—Laporta és el passat, un bon passat del Barça, Rosell és el present, és a

dir, la guerra, i jo intento situar-me en el futur.

—**Modificaríeu la vostra estratègia si Laporta s'hi presentés?**

—És un element a tenir molt en compte, perquè els escenaris electorals varien d'una manera radical, i fins i tot m'obligaria a modificar algunes estratègies.

—**Heu treballat 13 anys amb Laporta, i vàreu apostar pel mateix model de club el 2003. Descartaríeu totalment la possibilitat d'una aliança?**

—Jo vinc del món de Laporta, i aquell model en origen era absolutament el mateix. És Laporta qui en un moment del seu mandat se n'allunya i va gairebé en direcció contrària. Jo vull acabar d'implementar aquell model amb el qual estàvem tots dos d'acord, fins que ell se'n va allunyar.

—**Què va trencar Laporta d'aquell model que us unia, al vostre entendre?**

—Temes de participació del soci, de transparència, de radicalitat democràtica, de gestió de patrimoni, etc., en què, per la raó que fos, Laporta va decidir reman en una altra direcció. Actualment, no hi ha raons per a pensar que aquestes distàncies s'hagin reduït.

—**Us trobeu més lluny del model Laporta o del model Rosell?**

—Laporta ja ha estat en situació d'implementar el model de què parlava inicialment i no ho va fer. Va triar un model que no és el meu per moltes raons, sobretot pel que fa al Barça social, a la relació que ha de tenir amb el seu país, tot i que, amb Laporta, hi he tingut 13 anys de relació molt estreta, que no me'n puc oblidar. El model de Rosell evidentment és molt diferent, també. Són tres models diferents, per això som on som.

—**No heu respost...**

—Laporta va prendre decisions molt bones per a reflatar el club com l'havien deixat Núñez, Gaspar i Reyna, però després va fer errades monumentals per voluntat pròpia. I Rosell ha pres decisions bones des del punt de vista de gestió econòmica, tot i que aquest estiu ja veurem com va, perquè hem passat de no poder fer fotocòpies en color a gastar milions i milions. En algunes coses estic més a prop de Laporta i en unes altres de Rosell, aquesta és la veritat.

JORDI PLAY

—El fitxatge de Neymar sense que els números estiguin clars, marxa Villa per un preu simbòlic, marxa Thiago, cessions discutides de jugadors del planter... Quina valoració en feu, de la política de fitxatges del club?

—Si hem de ser justos, també durant el mandat de Laporta vam fer fitxatges que no van arribar a jugar ni un sol minut amb el primer equip, amb inversions multimilionàries. Però durant tot el seu mandat l'aposta pel planter va ser inqüestionable.

—I ara, amb Rosell, veieu aquesta aposta en qüestió.

—Vull prendre una mica més de temps per veure si, com sembla, aquesta aposta ferma pel planter pot estar en perill amb algunes decisions recents de jugadors cedits o venuts que indiquen que podria haver-hi un canvi de model. Pel que fa als fitxatges, si surt bé o malament o es paguen preus exorbitants, no veig diferències entre Laporta i Rosell.

—Tampoc no aprecieu diferències importants, pel que fa a la gestió de la catalanitat del FC Barcelona entre Laporta i Rosell?

—Laporta va trencar una dinàmica negativa en aquest sentit. El Barça mai no pot renunciar a la seva catalanitat, perquè la història mateixa del club no permetria un discurs no català, però és cert que hi ha accents i matisos. Des del punt de vista comunicatiu, Laporta va fer una política desacomplexada en aquest sentit, però a l'hora d'anar a buscar el fet concret, com es tradueix aquesta catalanitat, doncs li hem d'admetre, a Rosell, que la segona equipació finalment és la senyera, i li haurem d'admetre que manté els símbols a la samarreta, i que ha cedit l'estadi quan Òmnium i l'ANC l'hi han demanat, malgrat que ha cobrat un lloguer, i que l'idioma oficial continua sent el català. Si anem a fets concrets i ets objectiu, no són tan diferents. Ja sé que hi ha la sensació que Rosell ha tirat enrere el club en catalanitat, però honestament no tinc raons objectives per a pensar que és així.

—Us heu referit a fets objectius sobre la catalanitat del club. Hi ha fets subjectius?

—En la gestió del Barça, no observo tanta diferència entre Laporta i Rosell,

perquè cap dels dos no ha arribat als nivells a què s'hauria d'arribar en la defensa de la catalanitat del club. No es tracta de defensar comunicativament la catalanitat del Barça, sinó de gestionar, d'exercir catalanitat en el dia a dia del club. No veig altra manera de fer-ho si no és a través de la relació que el Barça com a institució decideix tenir amb la societat que l'envolta, i aquí és on es poden trobar vies eficaces de promoure la catalanitat. I totes dues presidències han deixat de fer un munt d'activitats encaminades a enfortir la cohesió social i nacional del país.

—Tot plegat sense fer política partidista, perquè al Barça s'hi apleguen sensibilitats diferents.

—El Barça té un pes i una presència mediàtica dins de la societat catalana que s'ha de posar al servei real de la gent, no hi ha país sense gent, no hi ha Catalunya sense catalans. Unicef va ser un pas molt important, perquè veniem

“El Barça té prou vies d'ingressos per a no haver d'esponsoritzar la samarreta”

de zero, però va ser un pas curt, limitat, perquè en termes d'interacció de la societat catalana va ser del tot insuficient. Però jo ja no parlo de valors, sinó de com pel Barça concreta relacionar-se amb entitats i institucions públiques i privades del país. En el moment històric que viu el país, el Barça s'ha de posicionar de forma clara i rotunda a favor de la democràcia, el poble català té dret a decidir, votar quin futur vol. I això no és fer política, és democràcia.

—De moment, el club ha evitat pronunciar-se, mentre que d'altres entitats del país sí que ho han fet.

—No ho ha fet, però ho ha de fer, no té més opcions. El Barça no s'entén sense Catalunya. El Barça té l'obligació de defensar el dret a decidir, sense matisos ni estratègies.

—Tampoc no us agrada l'acord amb Qatar Foundation. Si assolís la presidència, us en desfareu?

—Sandro Rosell ja tenia presa la decisió de l'acord amb Qatar. De fet, va donar ordres expressos als executius del club de no escoltar cap més oferta. Per tant, aquesta oferta no va entrar en competència amb cap més multinacional del món, i és un mal contracte per al Barça, malgrat l'opinió generalitzada. El Barça té prou vies d'ingressos per a no haver d'esponsoritzar la samarreta, i defensarem el valor de la samarreta sense publicitat, perquè és un valor únic que es reconeix a nivell mundial. Hi ha alternatives, però si mai haguéssim d'esponsoritzar la samarreta, no seria amb Qatar, que queda molt lluny dels valors que volem transmetre. Vull mencionar l'Evarist Murtra, el pare de la idea d'Unicef, perquè va ser mèrit seu el canvi de tendència que va representar Unicef.

—La remodelació del Camp Nou podria situar-se ara sobre els vuit-cents milions d'euros, essent una reforma integral i no parcial com a plantejar Rosell en el seu programa electoral. Aquest canvi és, a parer vostre, un motiu per a avançar eleccions?

—La inversió d'un estadi nou és una decisió que afectarà els pròxims vuitanta o cent anys. La meua generació de culers no prendrà cap altra decisió més important que aquesta, per tant, ha de prendre's la decisió amb les eines d'expressió democràtica màximes, i això no és un referèndum, que queda molt lluny de l'expressió màxima de debat. L'actual estadi es va decidir després de fer un procés electoral en què Francesc Miró Sants es va enfrontar a Amat Casajoana el 1963 i va ser un debat molt viu. No pot ser que seixanta anys després als socis ens furtin l'oportunitat de debatre en profunditat el ventall de possibilitats. I a Rosell, el president més votat de la història amb 35.000 vots, no li serveix ni un sol vot, perquè la decisió va contra el seu programa electoral, que contemplava només una reforma menor. No està legitimat per les urnes. Artur Mas, per a fer un referèndum, com no el duia al programa electoral, va haver d'avançar eleccions per a validar democràticament la proposta. Rosell ha d'esperar al 2016 i debatre la qüestió amb la resta de candidats.

Gemma Aguilera